

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XI. continuatur idem argumentu, de veritate ipsius prophetiarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

go te, ut illos commendes Deo. Ipsa ter-
giverlabatur dicens, se parum posse præ-
stare, futuram tamen, quod ab eo jube-
retur, ut illi obediat, atq; id melius ab ipso
fieri posse, qui frueretur Deo. Ità faciam,
respondit Sanctus: verum etiam tu pre-
ces tuas offer, cum Deus magni faciat pre-
ces Justorum degentium in terra. Scias
quoque, me adfuturum Capitulo cum his
Sanctis Patriarchis, quos hinc vides. Sic
Sancti valedixerunt Virgini, & illa, quem-
admodum animam suam pandere confve-
verat, narravit visionem Confessario, cui
post paucos dies dixit: Fuit hic heri talis
Religiosus (erat vir magnæ in suo Ordine
authoritatis, qui ibi vivebat) dixitque mi-
hi, Superiorem, qui se abdicaturus erat of-
ficio, ac duos tresve alios ex Capitulari-
bus brevi adventuros, & ab his videri ad-
ferendam jam peractam electionem; in-
nuens, ipsos venire, postquam jam inter
se se concluderunt, quem essent electuri, &
qualiter pro suo beneplacito distributuri
officia. Adfuit denique designatum tem-
pus, ingressi sunt statò die Capitulares lo-
cum suæ electionis, & cum illam postri-
die ipsius Confessarius adivisset, ut exci-
peret ejus confessionem, illique celebra-
ret Missam, dixit ipsi Venerabilis Marina.
Heri jussu Dei adfui Capitulo illorum Re-
ligiosorum, & vidi, postquam confedis-
sent, Sanctum eorundem Patriarcham in-
gressum fuisse, cum alijs Sanctis, quos Tuæ
Paternitati nominavi; atque severo vultu

ad quendam ex ijs Religiosis confidenti-
bus accessisse, arreptoque ejusdem habitu,
illum magno impetu & vi extrussisse ex
conclavi, ità ut ibi ultra non comparue-
rit. Accessit deinde ad alium, quem ap-
prehendit, ut & ipsum ejiceret: verum is
aliquantum restitit, & allegavit quasdam
causas, quæ tamen illi nihil profuerunt,
nec à Sancto sunt approbatæ, ideòque fuit
ex conclavi ejectus, sicut præcedens. Po-
stea Sanctus Patriarcha arripuit alium, qui
magis repugnavit, attulitq; rationes, qui-
bus quidem Sanctus Patriarcha sibi mini-
mè satisfactum esse ostendit, nihilominus
ipsum reliquit, quasi alio tempore prome-
ritam poenam luiturum. Hoc Sancta suo
Confessario recensuit; ille observavit, quid
esset eventurum. Accidit verò, ut intra
octo circiter dies primus illorum fuerit
mortuus, alter paulò post: uterque enim
obiit durante Capitulo. Tertius autem
graviter ægrotavit, & quamvis convale-
uit, sæpe dixit, se non victurum usque ad
finem sui officii, sicut factum est, quia citò
è vita migravit.

Missus erat Madrito specialis Cursor,
qui significaret, Regis filiam ægrotare, ut
illam Venerabilis Marina commendaret
Deo. Monita de hoc fuerat à suo Con-
fessario, petente ut id faceret. Audito
nuntio, modicum hærens, seque internè
colligens Virgo respondit: Filia Regis ex
hoc morbo morietur, quod intra pau-
cos dies evenit.

CAPUT XI.

Continuatur idem argumentum, de veritate
ipsius prophetiarum.

Quando Adolphus Sveciæ
Rex, & Orbis terror, in-
gressus est Germaniam,
Venerabilis Marina, cum
intellexisset damna ab
ipso illata Catholicis, &
metum aliorum graviorum, quæ intenta-
bat, cepit zelare more suo pro bono Ec-
clesiæ Romanæ, atque hoc negotium im-
pensè Deo commendare. Tamen si verò à

Divina Majestate peteret hujus hæretici
conversionem, dolens, ut ipsa aiebat, ho-
minem tam nobilis naturæ, totque præcla-
ris animi dotibus, ac tam egregiè indole
præditum, ruere in exitium: aliud nihilo-
minus in suo corde, & vehemens sente-
bat desiderium ipsius interimendi, & ex-
terminandi illius hostis Fidei, quandoqui-
dem obstinatè nollet converti. Admiran-
da hunc eventum concernentia fuerunt
acta

acta cum Deo, de quibus libro secundo nonnihil annotavi. Sæpe in spiritu est allocuta impium Regem, mirumque fuit, quod illa tam genuinè descriperit, quoad colorem, formam capillorum, lineamenta faciei, staturam, habitum corporis, & ætatem, ut ambo ipsius Confessarij jurent, verissimam illius imaginem, ex Ungaria allatam, exactissimè respondisse verbis, quibus ab hac Virgine fuit representatus. Semper (dum Tyranni prosperitas maxime videretur fore durabilis, & insuperabilis potentia) suos Confessarios, qui metuebant & angebantur, propter periculum, quod adire posset Fides Catholica, jubebat esse bono animo, moriturum enim esse hæreticum Principem. Atque ita prorsus contigit, quia suis precibus à Deo impetravit, ut ipsi auferret dæmones familiares, quos sibi habebat assidentes. Cumq; etiam postea maneret obduratus, & in magnam ageretur rabiem, quod infernali destitutus esset subsidio, cui prius initebatur, jam tanquam inbellem hæc Virgo invisibilibus est aggressa, datis sibi à Deo (quæ precum ipsius representabant efficaciam) prostravitq; illum humi, & vidit coram oculis suis extinctum. Hæc jurant P. Michael de Orenja, & P. Fr. Andreas de Ponte, se audivisse à Virgine multò antè quàm acciderunt. Mater verò Maria de Sacramento, arcanorum ipsius particeps, fatetur in suo jurato testimonio, se aliquot mensibus citius, quàm isthuc aliquid sciretur, manu suâ scripsisse, quæ ex ore suæ sanctæ Domine excepit, dum intima sua manifestaret Confessarijs, de morte hujus Tyranni; & quomodo illi Deus in eum finem dederit gladium invisibilem, quo in os ipsius infixio, eundem coram se mortuum conspexerit. Similiter jurat Domina Angela de Olorio ejusdem socia, se quadam occasione potuisse audire, quod pluribus mensibus antè Sancta dictabat supradictæ secretorū consciæ Matri Mariæ, à qua id scribebatur. Hoc ipsum jurat alia socia nomine Domina Dorothea.

Multis diebus ante exortam quandam persecutionem Societatis Jesu (cujus alias fecimus mentionem) hæc Virgo monuit

Vita Mar. de Escob. Pars II.

suum Confessarium, magno dæmonem flagrare desiderio, ut nos gravi afficiat molestia. Suscitata fuit aliquantò post procella; Sancta habuit visionem (quam insinuato loco descripsi) de felici negotij exitu. Omnia sic evenerunt, & qui magnâ pollentes autoritate instigabantur à diabolo, ad fovendam tempestatem, destiterunt à cæptis; res nostra nobis, Divina adjuvante gratia, prosperè cessit, ita ut obstupesceremus, atque Divinam protectionem grati agnosceremus.

Domina Magdalena de Cisneros, coætanea, ut supra dixi, & insignis hujus Virginis amica, annis gravis & morbida, illam aliquando invisit, dixitque ipsi: Commenda me Deo, pessimè enim valeo, & video mihi brevi moritura. Subrisit Venerabilis Marina, & gratiosè ac asseveranter respondit: Nequaquam, mea Domina; aderis enim meo festo (ita appellabat diem sui obitus) & vesties, juvabisque componere hoc meum exanime corpus. Ita prorsus accidit, Domina Magdalena attulit interulam lineam, quæ est induta Sancta mortua, adfuitq; dum ipsius corpus componeretur.

Vocavit quadam vice nostra Virgo ad se Dominam Casildam de Rotulo, magnam suam benefactricem & amicam, atque, ut videbatur, sinè urgente causa. Adivit ipsam statim hæc Illustris Domina, & Venerabilis Marina illi tenerè valedixit, quasi non essent amplius conventuræ. Domina Casilda est reversa domum, dicens: Dubio procul nobis morietur Sancta, hodie enim mihi ultimum valedixit. Evenit autem ut Domina Casilda intra sex dies corriperetur morbo, & moreretur sanctæ amicæ precibus bene adjuncta, tum infirmitatis tempore, tum in Purgatorio, quæ de re mira quadam testes jurant.

Tres personæ, præcipuè omnino auctoritatis, decreverant quidpiam facere, quod ad maximum Dei honorem existimabant cessurum: scripserunt Sanctæ, quæ illis intima erat juncta familiaritate, ut hoc negotium commendaret Divinæ Majestati, suamque ipsis de eo sententiam aperiret. Fecit id Virgo, commendavit negotium

LII

Deo,

Deo, & respondit illis per schedam, quam scripsit Mater Maria de Sanctissimo Sacramento, quod, etsi res videretur pia, non tamen esset expediens, neque eam Deus fieri vellet; & non habituras bonum successum, nisi mutarent propositum. Dictæ nihilominus personæ, quæ jam operi manus admoverant, sibi quæ firmissimè persvaserant, rem illam plurimum facere ad gloriam Dei, vocaverunt Confessarium, proposuerunt illi rationes valde convenientes, quibus inductus diceret nostræ Virgini, ut ei negotio faveret. Ipsa dictis suis firmiter inhæsit; illas verò, quæ summo desiderio conabantur destinata perficere, jamq; ad eorum executionem necessaria disponebant, Divina Majestas impedivit, gravissimos omnibus tribus immittendo morbos; unde duæ sunt mortuæ, atque tertia multis diebus est versata in magno periculo.

Quæ complures & graves testes jurant de hac Venerabili Virgine, quod corda, & occultissimas atque arcanissimas animarum necessitates penetraverit, & de earum præmonuerit remedio, adeo sunt multa, adeoque singulares comprehendunt casus, ut in ijs referendis non pauca possent folia insumi, quibus prætermisiss transeo ad alios eventus externos, quorum veritas manifestius oculis nostris comprobatur.

Dum Mater Mariana de Christo sociam ageret hujus Venerabilis Domina, visitata fuit à suis parentibus, qui deinde inviserunt etiam Dominam, adducentes unà filiolum. Rogavit ipsam Pater, ut illum puerum commendaret Deo. Faciam id, respondit Virgo; applica ipsum studijs litterarum: ingreditur enim Ordinem S. Dominici, eritq; optimus Religiosus. Habeo, subjunxit Parens, alium aptiorem, quem tibi alio die adducam, ut ei bene preceris. Venit aliâ vice, adduxitque alterum puerum. Intuita est illum Sancta, statimque dixit: O quàm strenuus miles erit iste puer! Deus ipsum conservet. Ità omnia evenerunt. Prior nomen dedit Religioni, fuitque egregius Dei servus in dicto Ordine; alter evasit magnæ famæ mi-

les, functus est conspicuis muneribus, quæ solius Dei favore, suæque generositate obtinuit, & eo tempore, quo id juravit testis, in cujus præsentia omnia fuerant acta, gerebat in Brasilia officium supremi Vigilarum Præfecti.

Tempore magni æstus, & horâ incommensurabili, erat enim prima promeridiana, præter omnem Virginis morem, quæ hujusmodi temporibus suas puellas domo non emittebat, nisi negotij præcisè necessarii causâ, vocavit festinanter Dominam Marinam de Obregon, dixitque illi: I citò ad domum Doctoris Torres Jordani, & interroga meo nomine, quomodo Dominus cum Domina valeant. Maria vehementer fuit mirata, se tali tempore, & cū mandato, quod exigui videbatur esse momenti, atque insuper tantâ festinatione à sua Domina foras mitti: quia tamen illam singulariter venerabatur, ivit absq; mora. Invenit Dominam Annam de Guzman, dicti Doctoris conjugem, in parte domus inferiore sedentem juxta grande dalium: quæ statim amicam exceptura assurrexit, obstupescens, ipsam tali horâ, & cum tali mandato à Venerabili Domina missam fuisse. Sed vix surrexerat, ac discesserat à loco, in quo diu federat, quando cum ingenti fragore fuit ruptus unus è robustioribus dolij circulis, cujus ictu Domina Anna, si mansisset ubi prius fuerat, interempta fuisset, aut graviter læsa: neq; dubitare potuerunt, millenas agendo gratias Deo, quin Sancta suæ amicæ periculum viderit, ipsamque eo salutationis prætextu inde eriperit.

Quæpiam persona DEO serviens, cupida majoris perfectionis, petijt à nostra Virgine consilium, an sibi expediret ingredi Religionem Madriti, in monasterio Sancti Placidi: respondit ipsi, nē id faceret. Noluit obsequi, & fuit una ex illis, quæ inciderunt in exitium, postea in eo monasterio deprehensum, de cujus rebus Venerabilis Marina magnas à Deo accepit illustrationes, & significavit ac præmonuit per epistolas, quid esset agendum, quæ hic ex justis considerationibus præmittantur.

Anno

Anno sexcentesimo, trigesimo primo, attinebatur ab Officio sacre Inquisitionis quædam mulier obstinata in suis erroribus, cumque sacrum Tribunal illam jam statuisset extradere brachio seculari, ut combureretur, rescivit id Venerabilis Marina: doluit illius vices, & commendavit ipsam Deo. Ducta fuit à suis Angelis ad carcerem, ubi illa miserabilis ab octo erat demonibus circumdata. Venerabilis Marina arripuit scuticam, quam ipsi dederat Deus, & expulit illos; atque eodem momento obstinata cepit emolliri, imploravit misericordiam, & fasla est culpam. Tam distincta expressit serva Dei indicia, cujus ætatis foret mulier, & vultus, qualiterque esset vestita, ut, quando deinde prodixit ad ferale theatrum, testis, cui multo antè ex descriptione Sanctæ illa signa erant perspecta, ipsam subito agnovit, nullo eorum penitus discrepante.

P. Fr. Bartholomæus de Cruce, ex Ordine S. Dominici, & Novitiorum Magister in Conventu S. Pauli, contulit se aliquando afflictus ad nostram Sanctam, rogans ipsam, ut commendaret Deo quandam præclaræ indolis Novitium, qui jam succubuerat tentationi, prorsusque decreverat deferere vestem Religiosam, & repetere domum paternam. Famula Dei gratiosissime subridens illi respondit: Noli affligi, mi Pater, quia hoc non fiet. Revertere, & dic ipsi, ut uno saltè die perseveret. Reversus est Magister, & reperit Novitium immutatum, atque in vocatione constantem. Obstrinxit se Votis Religiosis magno suo cum solatio, & gratus agnovit beneficium sibi à Deo per Venerabilem Matinam præstitum, idèoque illam semper appellabat suam Matrem.

Domina Anna de Villafanje, hujus Venerabilis Virginis cognata, plurimum optabat fieri Monialis in Conventu S. Annæ, Recollectatum S. Bernardi: consuluit illam de hoc, quæ ipsi respondit: Non videtur mihi esse vocatio Dei, neque habebis vires pro ferendo rigore & asperitate, quam Sanctus ille Conventus profitetur. Non placuit Virgini admonitio, assumpsit habitum, & primo die sui ingressus, ante-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

quam tempus haberet lustrandæ domus, fuit correpta febris tertianâ. Deducta est statim ad valetudinarium, ubi ingravescente morbo aliquot mansit mensibus, donec domum suam reverteretur, necdum integrè sanitati restituta.

Excellentissima Domina Maria de Toledo, Ducissa de Alba, interrogavit Sanctam, quæ esset ipsius opinio de duabus Virginibus, quas in suo monasterio Lauræ collocare volebat. Respondit illi Venerabilis Marina: Bene, Domina, potes tali habitum Ordinis conferre; alteri verò non videtur convenire. Ducissa id noluit credere, suscepit etiam alteram: sed brevè agnovit errorem, quia illa ipsa paulò post deseruit habitum & monasterium.

Cum Domina Magdalena de Cistneros in quodam morbo jam esset deposita à Medicis, significavit ipsi Venerabilis Marina, optimè sciens illam versari in eo discrimine, se humilem esse ipsius servam, & petere, nè gravetur ad se venire, ubi convalesceret, necessariam enim sibi esse ejus præsentiam, propter quoddam negotium. Quamprimum sibi id audivit nuntiari, sensit se plurimum sublevatam, brevè convalescit, visitavitque suam amicam. Eadem Domina jurat, se in multis molestiis & infirmitatibus suis ita solitam fuisse orare: Sancte mi Angele Custos, alloquere Sanctos Angelos, qui morantur apud meam Dominam & amicam Marinam, ut ipsi dicant, quò me in hac molestia commendet Deo; statimque sibi fuisse aliquid à nostra Virgine significatum, unde magnum perceperit levamen in sua afflictione, cujus dicta Virgo nullâ viâ humanâ potuerit habere notitiam. Testatur præterea alia, quæ suprâ retuli.

Doctor Torres Jordanus, & ipsius conjunx Domina Anna, voluerunt persolvere quoddam promissum, de inviscenda Sanctissima Virgine, quam à Virtutibus appellant. Vtriusque summus erat erga Virginem Matinam affectus, quæ, dum se itineri accingerent, ad illos misit quandam suam sociam, rogans, ut differrent iter ad quatuor vel quinque dies. Responderunt, id non posse fieri, eò quòd jam impensæ essent

L 11 2

essent factæ, etiâque numerata pars pretij pro vectura. Tum illa dixit in aurem Domine Annæ: Adverte, Domina, quid agas: nam mea Domina, quando me ad hoc nuntiandum misit, videtur non absque aliquo mysterio locuta fuisse. Quia maximam adhibebant fidem verbis Venerabilis Marinæ, eadēq; magni esse ponderis erant experti, continuo ipsam dictus Doctor adivit, exposuitque illi suas causas, & cur necessario esset statim abeundum: id verò se facturos, si ipsis polliceretur, quod illos esset commendatura Deo. Sancta respondit, ut rebus ita constitutis in nomine Domini discederent, se petitioni ipsius satisfacturam. Discesserunt Vallisoletum unâ cum suis prolibus, perveneruntq; feliciter Medinam Campi. Quamvis autem, cum ex hoc oppido egredierentur, persecuturi suum iter, innubis esset dies, & aer serenus: quando tamen dimidiâ levâ distabant Bobadillâ, horâ nonâ matutinâ, exorta est tempestas tonitruis & fulgetris horrida, adeo ut necesse fuerit obducere cortinas rhedæ. Cœperunt se commendare Deo, memores verborum nostræ Virginis. In hoc discrimine mulæ, quæ à nemine poterant detineri, deflexerunt à via, intrantes velocissimè quoddam stipuleum: & ecce derepente in viam regiam, quâ rhedam progredi oportuisset, decidit fulmen, ac interfecit quendam, qui se ipsis Medinæ adjunxerat comitem, atque tum noluerat sequi rhedam, prout fecerunt alij famuli, & evaserunt periculum. Peractâ peregrinatione dictus Doctor redux Vallisoletum se contulit ad Dominam Marinam, ut illam inviseret, eique referret, quid accidisset. Jurat autem sibi ab eadem Domina fuisse anticipatò expositas omnes periculi circumstantias, ac si omnibus adfuisset. Jurat quoque is Doctor & ipsius conjunx evenisse etiam alia, ubi propheticus hujus Virginis spiritus fuit animadversus.

P. Fr. Clemens de Chavarria Præsentatus rogavit (quemadmodum ipsemet jurat) P. Fr. Andream de Ponte, ut Venerabilem Marinam juberet commendare Deo convenientem cujusdam dubij reso-

lutionem, nihil amplius ipsi dicendo. Fecit id Pater de Ponte, rediit, & verbis Virginis omnia Patri Chavarria aperuit, quæ in animo suoolvebat, ac dubium, in quo versabatur; cum tamen negotium esset maximi momenti, adeoque occultum, ut de illo nemini constaret, nisi soli Deo, & ipsi.

Doctor Gabriel de Canseco hanc Venerabilem Virginem convenit, ut ipsi valediceret: profecturus enim erat Madritum, ad urgendam quandam suam litem, eodem animo ut brevè reverteretur. Respondit illi Virgo: Perge, Domine, nam fiet, ut ibi stabiliter permanes. Quod ita evenit, atque ipse sic jurat, ac addit: Aliquot mensibus antequam ingruerent publicæ quædam ærumnæ & calamitates (quales erunt morbi epidemiales, fames, locustæ) hæc Sancta illas prævidit ac prædixit, neque aliter evenerunt: quas prædictiones cum ego viderem impleras, semper magis venerabar spiritum propheticum hujus Virginis.

P. Ferdinandus de Epinosa jurat, sibi ab hac Virgine multo tempore antè fuisse quiddam dictum, quod ipsi erat eventurum, & sequæ prædictionem omnino impletam vidisse: fuisse verò ejus conditionis negotium, ut nequiverit humanâ ratiocinatione indagari, tantumque ex Divina potuerit sciri revelatione. Sufficiunt dicta, ut omni morali certitudine, quam patitur subjecta materia, credatur spiritus propheticus, quem Deus isti purissimæ ac dilectissimæ suæ sponsæ communicavit.

CAPUT